

ARKKIMANDRIITTA SOFRONIN PERSOONASTA JA MERKITYKSESTÄ

Tropari autuaasti edesmenneen, pyhittyneen ohjaajavanhuksen arkkimandriitta Sofronin (22.9.1896–11.7.1993) kunniaksi ja muistoksi (8. sävelmä):

Miksi nimittäisimme sinua Sofroni? / Jumalaa kantavaksi ohjaajaksi vai Hengen täyttämäksi temppeleksi, / himoista vapautuneeksi kuolevaiseksi ihmiseksi vai munkkien esikuvaksi, / ylen kirkkaaksi arvostelukyvyyn valonlähteeksi vai eksymättömäksi opastajaksi kohti taivaallisia? / Sinulle totisesti sopivat korkeat tutkiskelut, oi pyhittynyt isä. / Rukoile meidän sieluillemme armahdusta!

Tunnen syntisen käteni voimattomaksi kirjoittamaan pyhittyneestä isä Sofroni Saharovista, sillä en ole tottunut kirjoittamaan pyhistä ihmisistä! Kirjoitan kuitenkin kuuliaisuudesta nämä vähäiset rivit peläten, iloiten ja suurella kaipauksella toivoen, että tämän pyhän vanhuksen esirukousten tähden minäkin mitätön löytäisin armon Jumalan edessä.

Ilman pienintäkään epäilystä isä Sofroni, skeemamunkki, Korkeimman Jumalan pappi ja jumalaisissa asioissa hyvin kokenut hengellinen isä, on pyhän Athosvuoren munkkilaisuuden ja koko ortodoksisen maailman kerskaus ja kaunistus. Hänen elämänsä ja opetuksensa on meille loistava esikuva ja äärimmäisen tarkka ohjesääntö.

Harvinaislaatuisella tavalla hän kunnioitti elämällään munkkien pyhää skeemaa, johon vihkiytyi. Puhtaana ja arvollisena sekä sielultaan että ruumiiltaan hän saattoi suureen kunniaan pyhän pappisuuden armolahjan ja tuli mittaamattoman arvokkaaksi ja loistavaksi Pyhän Hengen astiaksi. Kuin järjellä varustettu mehiläinen hän kokosi yhteen kaikkien pyhien, Pyhän Vuoren isien ja pyhien joukkoon luetun ohjaajavanhuksensa Siluan Athoslaisen hyveet sekä tuli arvolliseksi jo eläessään näkemään vanhus Siluanin virallisen pyhäksi tunnustamisen, jonka Konstantinopolin ekumeeninen patriarkaatti suoritti.

Isä Sofronista tuli todellakin pyhän isänsä Siluanin arvollinen hengellinen poika ja täysin harjaantunut taistelija kuuliaisuuden, nöyryyden, neitseellisen puhtauden, mielen rukouksen ja pyhän rakkauden areenalla. Hän säteili niille, jotka lähestyivät häntä, niin ortodokseille kuin toisuskoisillekin, suloista Pyhän Hengen armoa ja iloa sekä ihmeellistä lempeyttä. Hän oli erinomainen sisäisen Jeesuksen rukouksen opettaja sekä tuhansien sielujen – pappien, munkkien ja maallikoiden – loistava rippi-isä muovaamalla ja uudestisyntyttämällä heidät Pyhässä Hengessä.

Hän oli ainutlaatuinen myös teologina, sillä hänellä oli runsas henkilökohtainen kokemus luomattomasta valosta, mielen tempautumisesta ja “pyhästä ilmestyksestä”, Kristuksen näkemisestä. Hän jätti meille syntisille Pyhän Hengen tuoksun täyttämät, korkeaa hengellisyyttä sisältävät kirjoituksensa, jotka ovat ilmaisultaan ja käsittelytavaltaan ainutlaatuisia! Tämä kaikki ilmaisee meille, että iäti muistetun ja nyt jo Taivaan valtakunnassa olevan vanhus Sofronin jumaloituneessa sielussa asui runsaana Pyhän Hengen armo.

Minä hyödytön ihminen haluan vielä painottaa, että hänen korkea teologiansa, jota hän ilmaisi hänelle ominaisella, kokemukseen perustavalla tavallaan, jätti aikaamme lähtemättömän jäljen ja sinetin. Nyt me vähäpätöiset voimme lähestyä Jumalaa ja ilmaista itseämme teologisesti tuon Ortodoksisen kirkon oman aikamme autuaan isän kirjoitetun sanan avulla.

Vuonna 1959 Jumalan pelastava kaitselmus kutsui vanhus Sofronin Ranskasta Englantiin, Essexiin, jotta hän perustaisi sinne luostarin koko munkkilaisuuden edelläkävijän ja suojelejan,

pyhän Johannes Kastajan kunniaksi. Tuo pyhän vanhus Sofronin siunattu yhteiselämäluostari valaisi monia koituen heille pelastukseksi ja on nyt loistava majakka, suunnasta poikkeamaton peräsin ja erehtymätön tienviitta tuhansille sieluille matkalla kohti Taivasten valtakuntaa.

Kaikki, jotka saivat tulla tuntemaan läheltä unohtumattoman ja ihmeellisen lempeän hengellisen isän vanhus Sofronin tunnustavat, että hän oli todellakin jumalankantaja ja pyhä pappismunkki. He muistavat lakkaamatta kaipauksella hänen suloisia, sielulle pelastavia sanojaan sekä hänen lempeää ja taivaallista rauhaa säteilevää hahmoaan.

Autuaita ovat munkit ja nunnat, jotka ovat pyhittyneen vanhus Sofronin hengellisiä oppilaita! Autuaita olemme mekin pyhän Athosvuoren munkit, kun tulimme arvollisiksi saamaan sellaisen ohjaajan Kristuksemme luo. Autuaita ovat lopulta kaikki, jotka tulevat tuntemaan pyhän ortodoksisen uskomme ja sammuttavat hengellisen janonsa iäti muistetun vanhus Sofroni Saharovin sielua pelastavista ja Jumalassa viisaista kirjoista.

Oi autuas isä, sinä munkkien ja pappien kunnia. Hartaasti pyydämme: rukoile lakkaamatta Kristusta Jumalaa meidän nöyrien palvelijoihisi puolesta, että tulisimme osallisiksi Paratiisista ja saisimme iäti veisata ylistystä Korkeimmalle!

Pyhällä Vuorella helmikuun 3. päivänä vuonna 2003 j.Kr.

Arkkimandriitta Efraim

Athoslaisen Vatopedin luostarin alaisuuteen kuuluvan koinobiaalisen Pyhän Andreaan skiitan johtaja

*Pyhän Vuoren kirjallinen juhlatervehdys Valamon kansanopiston seminaariin
"Arkkimandriitta Sofroni, ortodoksinen ohjaajavanhus lännelle" 7.–9.2.2003;
julkaistaan tekijän luvalla*